

HANN7v

Leinosten sukulehti n:o 2/95

2.vuosikerta

TÄSSÄ LEHDESSÄ	sivu
Sukujuhla Joensuussa.....	3
Leinosten Sukuseura ry:n sukukokous kesällä 1996.....	4
Joka vuodesta ruusun sait.....	5
Kotitekoinen pieni juttu	5
Nälkämaasta maailmalle.....	7
Muistelmia Anna Leinosesta.....	15
Sukuviiri.....	20
Jousimetsästyksen perinteet.....	21
Taiteilija Paavo Leinosen piirustuksia.....	22
Kalevi Sorsa Muistikuvia, mielikuvia.....	23

* * * * *

Kansikuvamme laatija Hanna Leinonen on aloittanut tänä vuonna peruskoulun kotipaikkakunnallaan Helsingin Paloheinässä. Iso-isänsä Juhanin mukaan hän on reipas tyttö. 7:n vuotiaan Hannan lisäksi perheeseen kuuluu 11-vuotias Outi, isä Jukka ja äiti Vuokko.

* * * * *

Seuraava lehtemme ilmestyy kesäkuun -96 alkupuolella. Siinä on erillinen ilmottautumislomake sukukokoukseen osallistumisesta majoituksen ja ruokailujen hoitamiseksi.

* * * * *

Lehtityöryhmä kiittää Sukuseuran jäsenistöä hyvästä yhteistyöstä ja saamastaan tuesta lehden tekemisessä.

Hyvää joulua ja Onnelista Uutta Vuotta!

Tatu Leinonen

SUKUJUHLA JOENSUUSSA

Leinosten sukuseura vietti kymmenvuotisjuhliaan 5.-6.8.1995 Joensuussa. Kaksipäiväisen sukujuhlan ensimmäisenä päivänä oli Martti Häikiön järjestämä sukututkimusseminaari, sekä kiertoajelu Joensuussa ja retki Kiihtelysvaaraan. Illalla professori Heikki Kirkinen esitelmöi aiheesta "Karjalais sukujen elämää keskiajalla ja uuden ajan alussa". Ilta jatkui tanssiryhmä Pegasoksen esityksillä ja vapaalla seurustelulla.

Sunnuntaipäivä aloitettiin jumalanpalveluksella Joensuun kirkossa, jossa saarnasi Mäntsälän rovasti Jaakko Leinonen. Seuran vuosikokous valitsi hallituksen erovuoroiset jäsenet Jorma Leinosen Paltamosta ja Tapio Leinosen Kurenpolvesta uudelleen sekä Martti Siiran ja Juuso Häikiön tilalle Marja-Liisa Kontkasen Järvenpäästä ja Matti Leinosen Vantaalta. Sukuseuran ensimmäiseksi kunniapuheenjohtajaksi seura kutsui Juuso Häikiön, joka on menestyksellisesti johtanut seuraa sen kymmenvuotisen olemassa olon ajan. Parhaimmat kiitokset Juusolle.

Sukukokousta seuranneessa hallituksen kokouksessa seuran uudeksi esimieheksi valittiin Tatu Leinonen, varaesimieheksi Tapio Leinonen ja sihteeriksi Marja-Liisa Kontkanen. Toimintasuunnitelman mukaisesti ensi vuonna pääasioita ovat sukumatrikkelityön eteenpäin saattaminen, lehden toiminnan jatkaminen ja sukukokouksen järjestäminen. Pitemmän tähtäyksen tavoitteena voidaan pitää Leinosten sukuhistorian julkaisemista. Tätä palvelee kaikkien sukututkijoiden tekemät selvitykset, jotka kootaan arkistoon. Kun arkiston tiedot yhdistetään ja täydennetään "sursillianien" tapaan, on sukuhistoria valmis.

Suuret kiitokset Joensuun kokouksen järjestäjille Marja-Liisa Kontkaselle, Erkki Pakariselle ja Kyllikki Martikaiselle. Seuraava sukukokous järjestetään Espoossa 3. - 4.8.1996.

Hauskaa Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta.

LEINOSTEN SUKUSEURA RY:N VARSINAINEN SUKUKOKOUS KESÄLLÄ 1996

Joensuun sukukokouksen päätöksen mukaisesti vuoden 1996 varsinainen sukukokous pidetään pääkaupunkiseudulla 3-4.8.1996. Kokousta valmistelemaan valittu järjestelytoimikunta on tutkinut eri vaihtoehtoja ja päätenyt yksimielisesti siihen, että kokous pidetään Espoossa. Kokouspaikaksi on valittu Kokous- ja Koulutushotelli Matinkylä (entinen Säästöpankkiopisto) Kokouspaikka sijaitsee Matinkylässä noin 5 kilometrin etäisyydellä Tapiolan ja noin 15 kilometrin etäisyydellä Helsingin keskustasta. Osoite: Rantamäki 3 02230 Espoo.

Kokousohjelma noudattelee pääpiirtein vanhoja linjoja ja on alustavan suunnitelman mukaan seuraava:

Lauantai 3.8.1996

klo	- 12	mennessä majoittuminen hotellissa asuville.
"	11 - 12,30	Lounas.
"	13 - 17	Kotiseutukierros linja-autoilla. Autoissa koulutetut oppaat. Matkan aikana nautitaan iltapäiväkahvit.
"	18 - 19	Päivällinen.
"	19 - 24	Iltamat Kokous- ja Koulutushotellin tiloissa. Erilaista ohjelmaa ja vapaata seurustelua.

Sunnuntai 4.8.1996

klo 08	- 09	Aamiainen.
"	9,30 - 10	Siirtyminen linja-autoilla kirkkoon.
"	10 - 11,30	Jumalanpalvelu ja seppeleen lasku sankarihaudoille.
"	11,30 - 12	Paluu hotelliin.
"	12 - 13	Lounas.
"	13,30 - 16	Esitelmä ja varsinainen sukukokous
"	16 -	Lähtökahvit ja kotiutuminen.

Majoitus.

yhden hengen huoneissa 290 markkaa/ vuorokausi, kahden hengen huoneissa 180 markkaa/henkilö/vuorokausi. Lisävuode 100 markkaa/vrk.

Majoitushintaan sisältyy aamiainen, aamusauna ja -uinti.

Tarjoilu.

- Lounas sekä lauantaina että sunnuntaina 80 mk/hlö (buffet pöytä)
- päivällinen lauantaina 80 mk/hlö (buffet pöytä)
- lapset alle 12 v sekä lounas että päivällinen 40 mk/hlö
- lähtökahvit 25 mk/hlö

Hotellissa on A-oikeudet.

Juhani Leinonen

JOKA VUODESTA RUUSUN SAIT....

Näin sanoin ojentaessani hallituksen puolesta kymmenen ruusua Sinulle Juuso sukukokouksessamme Joensuussa.

Ne olivat vaatimattomat kiitokset tekemästasi uraa uurtavasta työstä sukuseuramme alkutaipaleella. Ilman Sinun asiantuntemustasi ja yhteyksiäsi emme olisi päässeet niin näyttävästi alkuun. Aina tarvitaan näkijä ja tekijä.

Työni sihteerinä on ollut helppoa, kun olen pohtinut, että "tarttis tehdä jotakin" Sinä olit jo tehnyt sen. Tunnen kiitollisuutta, että olen saanut olla apulaisesi nämä vuodet.

Nyt on uuden esimiehen aika viedä asioita eteen päin ja uuden sihteerin olla hänen apunaan.

Juuso kiitos Sinulle ja Eevalle hyvästä yhteistyöstä ja avusta seuramme alkutaipaleella.

Eila Räisänen.

Kotitekoinen pieni juttu Pohjois-Karjalan läänin ja lääninhallituksen synnystä

Kun on tieto tutkittuna, historiikkia hiottu
tämän läänin lähtimistä, Pohjois-Karjalan poluista
saimme kummat kuullaksemme, selville syyt salaiset.
Liekö vääntö Väinämöisen, laululapsen laittaminen
Ilmattarelle isompi.

Vaikeampi vaiva ollut, kuin on lähtö läänillemme,
eron saaminen Savosta, kiskominen Kuopiosta.

Kun ei ratkaistu rajoja, kielimuuria kivetty.
Siitä ongelma sikisi, asukkaille arvausta:
väännänpö venäheheksi, vaiko ruotsiksi rupatan?
Näin se syntyi Savonkieli, paras murre muovattihin,
eipä murre muilta saatu, eikä lainattu latina.
Savolaiset sievisteli, kaksoisääntiön kadotti.
Kaappisesta Kaappiseksi, suku muuttui sutjakasti.
Meillä kieli kerkeämpi, liikkuvaisempi lipotin.
Vaikka vitsimme väheni, hymy hyytyi huulillemme,
Savolaisten sorron alla, takamailla taantuessa,
soutaissa vuosisatoja, vastavirran vängätessä.
Tietä tietöntä kelaten. Kuopioon kulkiessa,
- muuten tuskasi muistettihin, ett' on herra heimollamme,
kuvernööri Kuopiossa.

Itsenäisyyden ituset, joskus sortuivat sotahan
taikka kustannus kumosi, näpisteli nälkävuodet
sekä sorsi Sortavala.

Saapui Antti aikanansa, Tulenheimo tuikahutti,
komiteansa kokoksi, hetimiten hehkuvaksi
alle vuosi vuotettiin, saatiin lapsi laitokselta:
luonnos läänien luvusta, ensi kaiku Karjalasta.
Varttui lapsi vanhemmaksi, lunnahia luovutteli
veromarkkoja veteli, joskus ajoi aavehia
kummajaista kuullosteli: iso herra Helsingistä
ensin Korsholman ositti, lähimmäksi lääninjaoksi,
ruotsinkielen kiireimmäksi:
kaksoiskallio katosi, Paasikivi paikaltansa,
siihen Korsholma kolahti, ruotsalaiset rupsahtivat.
Kun oli miljoonat mitattu, pilkut pantu paikoilleensa
rivakasti Riikosemme, kokosi komiteansa,
erokirjat esitteli.

Kuului jo kumu kylältä, savolaisten saapuessa
Ylämyllyltä ylistys, päällysmiesten muuttaessa
pokostahan porskuttaessa.

Eipä tultu tuomisitta, aivan ansiotta alettu:
häkillinen hakemusta, valitusta vaunullinen
perinnöksi pistettiin, jätettiin jäämistöksi.
lähtimiksi läänillemme, hallituksen hartioille.

Kolmannes vuosisadasta, taivalta on taitettuna
yritetty yksinämme, omat huolet hunnussamme
oman päämme päänkivistys.

Viel' ei kullat kutsumassa, houkuttamassa hopeat
köyhyys kintussa kinusi, sairaus saattelevi.

Vaan on sitkeä sisumme, tämä heimo heltymätön
Saimme kulttuurin kukaksi, hengen aatokset avuksemme
opinahjot oivalliset, korkeammat koulutukset:
sieltä tietämys tulossa, neuvottomille nenästys
parannella päiviämme, huomen huoletta eleä
vaikka Leinosten levitä, sukujuurta suurennella.

Edith Järviluoto

Joensuusta

Nälkämaasta maailmalle

Leinosten sukuseura 10 vuotta

"Tarmoa puolesta hengen ja heimon ja maan"

Martti Häikiö 24.8.1995

Hyvät ajatukset itävät usein monella taholla yhtä aikaa, toisistaan tietämättä. Leinosten laajan suvun piirissä oli eri tahoilla pitkään puhuttu yhteisen sukuseuran perustamisen tarpeesta. Osaltaan tähän varmaan vaikutti Suomessa 1980-luvulla voimakkaasti yleistynyt sukututkimusharrastus, johon liittyi sukuseurojen perustamista.

"Loppumattomien sukuluetteloiden katkelmia" - sukuseuran syntyajatuksia

Leinosten sukuun kuuluva Martti Siira julkaisi Kalevassa 16.10.1983 artikkelin "Leinosten suvun osuus Oulujärven asutuksessa". Opetusneuvos Armas Leinonen lienee puhunut sukuseuran ideasta jo kauan. Hänen veljensä, neljätoista vuotta Oulun piispana toiminut Hannes Leinonen oli vuosien mittaan myös tehnyt paljon sukututkimusta. 70-vuotispäivähaastattelussaan piispa Hannes kertoi: "Kun vuonna 1981 jälleen kiersin paperin kirjoituskoneeseen, laitoin otsikoksi 'Loppumattomien sukuluetteloiden katkelmia'. Nyt olen sopinut poikieni kanssa, että minä lopetan sukututkimuksen vuoteen 1700, he jatkavat taaksepäin 1600- ja 1500-luvulle."

Eläkkeellä olevan Hanneksen harras toive siis oli, että hänen poikansa jatkaisivat isänsä sukuharrastusta. Hän puhuikin sukuseuran perustamisesta pojalleen Kestilän kirkkoherralle Tapio Leinoselle. Tapio keskusteli asiasta Oulun maakunta-arkistossa niin ikään Leinosten sukututkimusta tehneen Oulun yliopiston professorin Tatu Leinosen kanssa, joka puolestaan tunti Martti Siiran jo 1980-luvun alkuvuosilta.

Tapio ryhtyikin toimiin Leinosten sukuseuran perustavan kokouksen käytännön organisaattorina. Keväällä ja kesällä 1985 hän teki suuren työn ensimmäisen kokouksen järjestämiseksi, ja ennen kaikkea tiedon levittämiseksi. Tulevasta sukukokouksesta julkaistiin ilmoitus Kainuun Sanomissa, Helsingin Sanomissa ja Kalevassa. Tietoa levitettiin laajasti tiedossa olevien suvun jäsenten keskuuteen.

Hanneksen ehdotuksesta Tapio otti yhteyttä Kuopiossa vaikuttaneeseen hovioikeudenneuvos Juuso Häikiöön, ja pyysi häntä perustavan kokouksen puheenjohtajaksi. Juuso oli toiminut pitkään kansanedustajana ja mm. eduskunnan varapuhemiehenä. Hänen sukunsa oli myös Leinosia ja hän oli Hanneksen luokkatoveri Oulun lyseon ajoilta.

Perustava kokous Kainuun Paltamossa 11.8.1985

Leinosten suvun ensimmäinen sukutapaaminen pidettiin Paltaniemessä ja Paltamossa 11. elokuuta 1985. Tiedotus oli onnistunut erinomaisesti, koska Paltaniemeen oli löytänyt tiensä peräti yli 250 Leinosen suvun jäsentä eri puolilta Suomea.

Kokoontuminen alkoi Paltaniemen vanhassa asussa säilyneessä kirkossa pidetyllä jumalanpalveluksella. Oli kuin olisi siirrytty ajassa ainakin sata, ellei kaksisataa vuotta taaksepäin. Alttaripalvelus toimitettiin vanhan kirkkokäsikirjan mukaan ja virret veisattiin vanhasta virsikirjasta. "Ah surutoin! koskas synnistäs lakkaat, Kuink's kauvan synniss' murheetonna makaat? Ah! herää, herää, aika on jo tull'" Piispa Hannes piti saarnan hitaalla, vakaalla nuotillaan välittäen koko olemuksellaan perintöä menneiltä sukupolvilta. Ja taas veisattiin: "Ei salli jalkan' horjuu, Juur' valpas ompi hän; Ei nuku eikä torku, Vaan pysyy tykönän'; Mun armiaasti suojeleepi, Ja tukee käteni; Öin, päivin varjeleepi, Kanss' siunaa säätyini."

Yhteisen ruokailun jälkeen siirryttiin varsinaiselle kokouspaikalle Paltamon seurakuntatalolle. Siellä järjestelyistä vastannut Tapio avasi kokouksen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Juuso ja sihteeriksi Tapio.

Kokouksen aluksi laulettiin Paltamoon ja Kainuuseen ja sitä kautta Leinosen suvun ankariin alkuvaiheisiin hyvin sopiva Nälkämaan laulu. "Taival lie hankala? - Olkoon vaan! Luonto lie kitsas? - Siis kilpaillaan! Kolkassa synkeän syntymämaan, pirttimme piilköhöt paikoillaan. Vainojen virmat? Oi vaietkaat! Rapparit, ryöstäjät? - Kaijotkaat! Miekkaa ei tarvis - tarmoa vaan, puolesta hengen ja heimon ja maan!"

Tatu Leinonen piti kokouksessa esitelmän Kainuun Leinosten vaiheista 1550-1730-luvuilla. Tatu kysyi, ovatko kaikki Leinoset sukua keskenään. "Itse olen taipuvainen näin uskomaan Savon ja Kainuun Leinosten osalta. Pohjanmaalla on tilanne saattanut olla erilainen. Kun Pohjanmaalla sukunimi on omaksuttu talonnimen mukaan, ovat Leinolan isännät olleet Leinosia. Tosin on käynyt myös toisinpäin; kun Leinonen on muuttanut Siiran taloon, on hänestä tullut Siira, tai Häikiön taloon, niin hänestä tuli Häikiö."

Tatu kertoi, että nimi Leinonen esiintyi vielä 1600-luvun lopussa muodossa Leinoinen. "Leino-sanana rinnakkaismuotoina pidetään sanoja Leina, Leiniä, Leinakka ja Leinikka". Mutta mitä Leino tarkoittaa? "Useat kielentutkijat mainitsevat Leino-sanana virolaisen merkityksen suru, murhe, surullinen, murheellinen tai näiden lisäksi Karjalan murteessa esiintyvän merkityksen hiljainen. Suomen sukukielistä mordvan kielessä Leine tarkoittaa pientä jokea, puroa tai ojaa."

Tatu paalutti esitelmässään myös varhaisimmat tiedot Leinosista: 1230-luvulla rakennettiin kirkko silloisen Nousiaisten pitäjän, nykyisen Vahdon Leiniäisten kylään. Tampereella lähellä Messukylää on Leinola-niminen kylä. "Vanhin nimeltä tunnettu henkilö lienee Antti Leinoinen, joka Pirkanmaan lautamiehenä vuonna 1439 oli esittämässä uskollisuuden vakuutusta Ruotsin kuninkaalle ns. Davidin kapinan jälkeen." Esitelmä julkaistiin saman päivän Kainuun Sanomissa.

Kun vielä oli laulettu Kotimaani ompi Suomi, päätettiin perustaa Leinosten sukuseura. Sille hyväksyttiin säännöt ja valittiin hallitus ja muut toimihenkilöt. Jäsenmaksuksi päätettiin 20 markkaa. Ilmoituskulujen peittämiseksi kerättiin kolehti, joka tuotti 1991 markkaa. Lopuksi veisattiin Herraa hyvää kiittäkää.

Sukuseuran hallitus piti välittömästi järjestäytymiskokouksen, jossa sukuseuran esimieheksi valittiin yksimielisesti perustavan kokouksen puheenjohtaja Juuso ja varaesimieheksi Tatu sekä sihteeriksi Tapio. Rahastonhoitajaksi valittiin Antero Leinonen Pudasjärveltä. Seuran kantavia voimia on alusta lähtien ollut lisäksi suvun varhaisvaiheiden tutkija Martti Siira.

Sääntöjen mukaan sukuseuran tarkoituksena on "selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsentensä keskuudessa". Tarkoitustaan seura toteuttaa järjestämällä yhteisiä tilaisuuksia, kokoamalla sukua koskevaa tietoutta, auttamalla jäsenten sukututkimusta, julkaisutoiminnalla ja pitämällä luetteloa suvun jäsenistä.

Entä kuka on sellainen Leinonen, jonka seuran hallitus voi hyväksyä jäseneksi? Seura omaksui alusta lähtien mahdollisimman avaran tulkinnan. Sääntöjen mukaan sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen henkilö, "joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka on sukuun kuuluvan aviopuoliso tai leski". Mitä "sukuun kuulumisella" tarkoitettiin, ei täsmennetty, mikä on käytännössä merkinnyt sitä, että jos esivanhempien joukosta löytyy yksikin Leinonen, se riittää.

Kun sukuseuroissa yleensäkin ei ole kyse mistään perinnönjaosta eikä muustakaan juridiikasta vaan vapaasta yhteistoiminnasta, ei ole mitään tarvetta tiukkoihin rajauksiin. Sukuseuran tehtävänä on tukea yhteenkuuluvuutta ennen kaikkea yhteisten juurten tutkimisella.

Leinosten sukuseuran perustamiselle oli selvästikin suuri tarve, sillä ensimmäisenä toimintavuonna eli toiseen sukukokoukseen mennessä seuraan liittyi peräti 278 jäsentä.

Sukukokoukset eri puolilla Suomea

Sukuseuran toiminta on perustamisesta lähtien jakautunut selvästi kolmeen haaraan: sukukokoukset, sukulehti ja sukututkimus.

Sukuseuran toiminnan rungon ovat muodostaneet joka vuosi pidetyt sukuseuran kokoukset ja niihin liittyneet ohjelmalliset sukutapaamiset. Vaikka sukuseuran toiminnan alkuvaiheet painottuivat voimakkaasti Kainuuseen ja siellä vanhoihin juuriin, on seuran toiminta laajentunut käsittämään koko Suomen. Joka toinen vuosi on ollut laajempi sukukokous ja joka toinen vuosi yleensä hiukan suppeampi yksipäiväinen kokous. Kokousten yhteydessä on tutustuttu eri puolilla maata asuneiden ja edelleen asuvien Leinosten elämään ja ympäristöön.

Kokousten valmistelu vapaaehtoistyönä on vaatinut hallitukselta ja järjestelyvastuun muilta kantajilta paljon vaivaa: ohjelman suunnittelua, tila- ja majoitusvarauksia sekä antoisien kotiseuturetteilyjen järjestämistä. Sukukokouksissa on kuultu suvun vaiheista kertovia esitelmiä ja muistelmia. On ollut myös sukulaisten esittämää kulttuuri- ja viiheohjelmaa sekä ennen kaikkea yhteistä seurustelua. Vuosien mittaan on alun varovaisen kohtelias asenne kehittynyt lämpimäksi ja läheiseksi ystäväydeksi.

- 1985 Paltamo, seurakuntatalo, perustava kokous 11.8.1985, n. 250 henkeä, järjestelyvastuu Tapio Leinonen.
- 1986 Paltamo, Kainuun opisto Mieslahti, n. 200 henkeä, järjestelyvastuu Tapio Leinonen. Hän myös saarnasi jumalanpalveluksessa, jossa kannettiin kolehti hallituksen jäsenen Sinikka Metiäisen työlle tämän valmistautuessa lähetystyöhön Afrikkaan. Juuso muisteli isoisäänsä Juusoa ja isänsä veljeä Mattia sekä kertoi Nuijasodan päälliköihin kuuluneesta Laukaan nimismies Matti Leinosesta. Soile ja Eero Leinonen Paoltamosta soittivat viua ja pianoa, Veikko A. Leinonen lausui, Martti Siira piti esitelmän Leinosten juurista Savossa, Karjalassa ja Hämeessä ja Tatu Leinonen kertoi Amerikan Leinosista.
- 1987 Helsinki, Hotelli Hospiz, 115 henkeä, järjestelyvastuu Eila Räisänen. Ensimmäinen sukulehti ilmestyi, ohjelmassa tutustuminen eduskuntaan Juuson johdolla.
- 1988 Oulu, Linnainmaa, 180 henkeä, järjestelyvastuu Tatu Leinonen, Martti Siira ja Yrjö Leinonen. Jumalanpalveluksessa saarnasi korkeakoulupastori Heikki Keränen ja alttarilla oli Tapio Leinonen. Tuomas Leinonen soitti viulua ja Sanna Leinonen tanssi balettia. Seppo Komulainen lausui, Inkeri Pesonen soitti pianoa ja Tiina-Maria Leinonen soitti kannelta. Martti Siira kertoi Leinosista Paltamossa ja Juvalla vuosina 1541-1566 ja Martti Häikiö ensimmäisistä suomalaisista. Retkeily Oulussa ja Turkansaassa.
- 1989 Kuopio, Sport-hotelli, 77 henkeä, järjestelyvastuu Juuso Häikiö. Juuso kertoi taitelija Paavo Leinosesta, jonka töitä oli näytteillä.
- 1990 Mikkeli, seurakuntatalo, 112 henkeä, järjestelyvastuu Juuso Häikiö. Maaria Leinonen lausui omia runojaan, entinen pääministeri ja sukuseuramme jäsen Kalevi Sorsa kertoi äitinsä isästä Antti Leinosesta, Marjatta Saari lausui, Juuson tytär Kristiina Lyytinen esitteli kirjaansa Viljo Kajavasta. Retkeily jalkaväkimuseoon, Juvan Vuorenmaahan, josta Leinoset ovat muuttaneet Kainuuseen, Juvan kirkonkylässä olevaan Piikkilän kartanoon, jossa Martti Häikiö ja Kristiina Lyytinen viettävät kesiään, sekä Visulahteen.
- 1991 Punkaharju, Retretti, 36 henkeä, järjestelyvastuu Juuso Häikiö. Tutustuminen Rubens-
taidenäyttelyyn.
- 1992 Ylihärmä, 72 henkeä, järjestelyvastuu Juuso Häikiö. Yhteistilaisuus Artturi Leinosen seuran kanssa, nähtiin Simo Perämäen kirjoittama näytelmä "Artturin tie", kunniakäynti Artturin patsaalla. Juuson juhlaesitelmä. retkeily Lapualla ja Isossakyrössä.
- 1993 Utajärvi, Rokuan kuntoutuskeskus, järjestelyvastuu Tauno Leinonen. Viiri ja rintamerkki myyntiin. Leinosten kirjanäyttely, sukututkimusseminaari. Retkeily Säräisniemelle, jonka kirkossa jumalanpalvelus, sekä Melalahteen Bertta Hietämäen opastuksella, ja Kivesjärvelle.

- 1994 Laukaa, Peurungan kuntoutuskeskus, järjestelyvastuu Juuso Häikiö. Aarne Jäntereen esitelmä Laukaan Leinosista. Retkeily Laukaaseen.
- 1995 Joensuu, Hotelli Kimmel, 134 henkeä, järjestelyvastuu Marja-Liisa Kontkanen. Sukututkimusseminaari, Paavo Leinosen taidenäyttely, Jaakko Leinosen saarna, Heikki Kirkisen esitelmä, ja runsaasti Leinosten ohjelmaa: Taina Tolvanen ja Anne Turtiainen, Kyllikki Martikainen, Eeva ja Aulis Räsänen perhe, Juha Leinonen, Sinikka, Pertti ja Tiia Metiäinen, Maaria Leinonen. Retkeily Joensuussa ja Kiihtelysvaarassa. Yleisradion TV-1 teki kokouksesta laajan jutun sunnuntain pääuutislähetykseen.

Sukulehti aloitti 1987

Sukuseuramme merkittävimpiä anteja jäsenille on oma säännöllisesti kaksi kertaa vuodessa ilmestyvä Leinosten sukulehti, mihin hyvin harva sukuseura on pystynyt. Sukulehden vuosikerroista on muodostunut ensimmäisestä numerosta lähtien erittäin arvokas sukutietouden ja -harrastuksen tietopaketti sekä sukukokousten aineiston kuten toiminta- ja tilikertomusten julkaisu- ja jakelufoorumi.

Sukulehteä ovat alusta lähtien asiantuntevasti ja antaumuksella toimittaneet Eila ja Seppo Räsänen Espoosta. Myös Juhani Leinonen Espoosta on antanut panoksensa lehden tekoon. Sukulehdessä on jatkuvasti ollut tietoja sukuseuran toiminnasta kuten sukukokuksista, Leinosista ja heidän tekemisistään eri puolilla maata ja maailmaa, yleistä tietoa sukututkimuksesta sekä hauskoja pikkupaloja. Liitteenä sukulehden Leinosia käsittelevät artikkelit.

Sukumerkki ja viiri, jäsenluettelo 1993

Sukuseuran tunnukset ovat herättäneet alusta lähtien vilkasta mielenkiintoa. Sukulehden palstoilla on julkaistu erilaisia ehdotuksia. Seuran hallitus asetti elokuussa 1992 toimikunnan tekemään ehdotusta seuran viiriksi ja rintamerkiksi. Toimikuntaan tulivat Pekka Honka, Tatu Leinonen ja Martti Siira. Pekka Honka kokosi varhaisemmista ja uusista ehdotuksista kuusi luonnosta seuran hallitukselle valittavaksi. Hallitus teki päätöksensä tiukan 5-4 äänestyksen jälkeen vuonna 1993.

Voittaneessa ehdotuksessa on veranvihreällä pohjalla riimukirjoitusten L-kirjain symbolisoimassa Leinosten jo keskiajalta asti periytyvää luku- ja kirjoitustaitoa. Rukiintähkät L-kirjaimen ympärillä kuvaavat perin suomalaista ruiskulttuuria. Rintamerkinä on rukiintähkien ympäröimä riimukirjainten L.

Seura painatti myös sukuseuran säännöt ja jäsenluettelon osoitteineen. Myös nämä tulivat myyntiin vuonna 1993. Seuran hallituksen jäsenet ovat välittäneet jäsenille viiriä, rintamerkkiä, sääntöjä ja jäsenluettelo.

Sukuarkisto

Sukuseuran perustamisen tärkeimpiä tarkoituksia oli koota ja tukea eri tahoilla tehtyä sukututkimusta. Tapio kokosi jo vuonna 1985 sukuseuran arkistoon Paltamon, Vaalan, Muhoksen ja Kestilän Leinosista laadituista sukuselvityskonsepteista. Sittemmin hän hankki vastaavat tiedot myös Suomussalmen, Vuolijoen ja Kuusamon Leinosista. Tapion on auttanut sukuarkiston avulla etenkin seuran uusia jäseniä löytämään omia juuriaan. Sukuseuran laaja arkistoluettelo on julkaistu sukulehden numerossa 2/92.

Ensimmäinen sukututkimusseminaari järjestettiin Rokuan kokouksen yhteydessä vuonna 1993. Siellä Tatu Leinonen, Martti Siira, Tapio Leinonen ja Martti Häikiö esittelivät sukututkimuksen tuloksia, sukuarkistoa ja mm. tietokoneavusteisia sukututkimuksen työmenetelmiä.

Leinosten suvusta on ilmestynyt jo ainakin kaksi sukukirjaa: Bertta Hietamäen Melalahden ihmisistä ja taloista (1993) ja Edith Järviluodon Pielisjärven Leinosia (1994).

Jäsenet vuoden lopussa

Sukuseuran jäsenmäärä on kasvanut joka vuosi koko kymmenvuotisjakson ajan.

	Ainai- jäseniä	vuosi- jäseniä	nuoriso- jäseniä	passiivisia jäseniä	yhteensä
1986	77	210	51		338
1987	83	247	53		383
1988	86	290	47		429
1989	94	313	47		454
1990	101	334	40		475
1991	105	346	38		489
1992	109	359	33		501
1993	109	376	34		519
1994	110	335	29	57	531

Toimihenkilöt

Koko kymmenvuotisjakson on seuran esimiehenä toiminut hovioikeudenneuvos Juuso Häikiö ja varaesimiehenä professori Tatu Leinonen. Seuraavasta taulukosta käyvät ilmi toimihenkilöt.

Kunniapuheenjohtaja Juuso Häikiö 1995-

Esimies Juuso Häikiö, Kuopio 1985-95, Tatu Leinonen 1995-

Varaesimies Tatu Leinonen, Oulu 1985-95, Tapio Leinonen, Kestilä 1995-

Sihtööri Tapio Leinonen, Kestilä 1985-93, Eila Räisänen, Espoo 1993-95,
Marja-Liisa Kontkanen Järvenpää 1995-

Rahastonhoitaja Antero Leinonen, Pudasjärvi 1985-

Arkistonhoitaja Tapio Leinonen 1985-

Hallituksen jäsenet

Lauri Honka, Pudasjärvi 1985-1991
 Pekka Honka, Oulu 1991-
 Marja-Liisa Kontkanen, Järvenpää 1995-
 Merja Kääriäinen, Nurmijärvi 1987-
 Jorma Leinonen, Paltamo 1986-
 Juhani Leinonen, Espoo 1991-
 Kauko Leinonen, Kajaani 1985-87
 Matti Leinonen, Vantaa 1995-
 Saara Leinonen, Kajaani 1985-91
 Sauli Leinonen, Paltamo 1985-86
 Tapio Leinonen, Kestilä 1993-
 Tapio Leinonen, Vieremä 1986-
 Tauno Leinonen, Muhos 1985-
 Sinikka Metiäinen, Helsinki 1985-86
 Eila Räisänen, Espoo 1985-
 Ingrid Saaristo, Perniö 1985-93
 Martti Siira, Oulu 1985-95

Leinos-aiheisia artikkeleita sukulehdessä ja muualla

Artturi Leinonen 1/92
 Elsa Sorsa os. Leinonen 90-vuotiaana 4.1.1993 ja onnittelijat 1/93
 Hietamäki, Bertta, Kirjoitettua ja kuultua eräistä Melalahden Leinosista 2/87
 -, Melalahden ihmisistä ja taloista 2/93
 -, Melalahden Moilalan Saara ja Juho Leinosen jälkeläisiä 2/89
 Häikiö, Juuso, Artturi Leinonen, Itsenäisen Suomen mies. Ikka-lehden artikkeli Ylihärman sukukokouksesta 2/92
 Häikiö, Martti, Eero Leinosen terveiset Kanadasta 2/88
 -, Sukuseuran esimiehen Juuso Häikiön esivanhempia suoraan ylenevässä polvessa 1/94
 Jänterä, Antero, Laukaan Leinosten alkuvaiheita 1/87
 Jänterä, Aarne, Nimismies-Leinokset - Laukaan Leinosten kantaisät 2/94
 Karppinen, Pertti, Muistikuvia Hannuksen ukista (Juho Leinonen 1861-1944) 2/94
 -, Paltamon ja Kajaanin Leinosia 1/94
 Kilpeläinen, Marjatta, Isäni Joopi Leinonen 1/89
 Kontkanen, Marja-Liisa, Anders Leinosen 1721-1787 jälkeläisten sukutapaaminen Kiihtelysvaarassa 1994, sukutaulu 2/94
 Leinonen, Antti, Metelinniemi - Meteli (Kainuun asuttamisesta) 2/89
 Leinonen, Esa, Lisää Sursilleistä ja Leinosista 1/88
 Leinonen, Heikki, Antti ja Malla Leinosen jälkeläisiä 2/93
 Leinonen, Juhani, Kolmen sodan ylipäällikkö ja hänen päämajansa. Mannerheim Malla ja Antti Leinosen kodissa (Otavan kansanopistolla) talvisodan aikana 1/93
 Leinonen, Matti, Leinonen, Leino, Leiniä, Leinikka, Leinakka, Leina 1/95
 -, Leinosia Käkisalmen läänissä 1600-luvulla, Kantosyrjän Leinosten talot 2/94
 Leinonen, Pentti, Hannuksenrantalainen kotimuseo sisältää mielenkiintoista ja arvokasta 1/95
 Leinonen, Tapio, Kasvan juurista - laatisinko esivanhempaintaulun (mukana esimerkkinä Tuomas Leinosen, s. 1972 ja kauppias Leonard Leinosen, 1859-1913, esivanhempaintaulu)

1/94

- Leinonen, Tapio, Leinosten sukuselvityksiä sukuseuran arkistossa 2/92
 -, Miten pääsisin käsiksi omiin sukujuuriini? 2/90
 Leinonen, Tatu, Alekski Leinonen - amerikansuomalainen vaikuttaja 1/87
 -, Amerikan Leinosia (John M. , Denver W., Eero A.K.) 2/91
 -, John M. Leinonen SAE:n presidentiksi 2/94
 -, Kainuun Leinosten vaiheista 1550-1730. Kainuun Sanomat 11.8.1985, jaettu sukutiedotteessa 1985
 -, Otter Lake:n (Ylä-Michigan, USA) Leinosia 2/92
 Leinonen, Tauno, Juuso Häikiötä ajateltiin presidenttikilpaankin 1/95
 Leinonen, Tuula, Isoisäni isän (1839-1911) puumerkki 2/91
 Leinoset sukukokouksessa Ylihärmässä. Leinonen oli yksi isänmaan pelkäämättömistä pelastajista. Härmät-lehti Ylihärmän sukukokouksesta 2/92
 Myllyluoma, Leena, Leinosia koulumaailmassa (mm. Säräisniemellä) 2/92
 Nissinen, Aune, Postitalon Matti (Matti Antinpoika Leinonen 1855-1924)
 Numminen, Jaakko, Artturi Leinonen - eteläpohjalainen ja eurooppalainen 2/91
 Paavo Leinonen 1894-1964 1/94
 Paltamon Mieslahden Palosen saaren Leinosia 2/93
 Räisänen, Seppo, Muisteluksia taitelija Paavo Leinosesta 2/89
 -, Myhkyri (Oulujärven Mieslahden ja Varislahden lähellä) 2/90
 -, Pielisjärven Leinosten sukuhistoria 2/94
 -, Sursillin Leinosten jäljillä 2/87
 Räsänen, Eeva, Milloin ja mistä Leinoset Karjalaan
 Saariaho, Jaakko, Erik Leinonen (1852-1890) 1/90
 Saaristo, Ingrid, Lisää Surseilleistä ja Leinosista 2/88
 Siira, Martti, Leinoset Paltamossa ja Juvalla vv. 1541-1666 2/88
 -, Leinosten suvun osuus Oulujärven asutuksessa. Kaleva 16.10.1983
 -, Leinosten suvusta. Tiivistelmä esitelmästä Paltamon sukukokouksessa 17.7.1987, jaettu sukutiedotteessa
 -, Sukumerkin saanti Leinosille yhä ajankohtaisempaa (tietoja vanhoista Leinosten puumerkeistä) 1/89
 -, Terveisiä Laukaaseen (Laukaan Leinosista) 2/87
 -, Uutta tietoa Paltamon Leinosten varhaishistoriaan 2/87
 Sorsa, Kalevi, Muistelmia äidinsisästäni Antti Leinosesta 2/90
 Ultrajuoksija Seppo Leinonen 1/92
 Vainio, Maarit, Perinnemaisematutkimusta Paltamon Melalahdessa 2/91
- Sukuumme liittyvää ja sukulaistemme kirjoittamaa kirjallisuutta on esitelty 2/89, 2/90, 2/93, 1/94

Haluan kiittää saamistani tiedoista Juuso Häikiötä, Marja-Liisa Kontkasta, Tapio Leinosta, Tatu Leinosta sekä Eila ja Seppo Räisästä.

MUISTELMIA ANNA LEINOSESTA

Atte Kalajoki

" Eikö Calamnius tiedä, että yhteen sydämeen ei mahdu kahta ämmää?" Tämä tapahtui (kai) syksyllä 1932 Lyseon VII:llä, kun Anna jakoi takaisin kouluaineet, puhutellun aiheena Jumala luonnossa. Ja kyllä Calamnius sen jälkeen on muistanut...

Anna Leinosesta voi sanoa, että hän oli legendaarinen opettaja, monessa mielessä...hänestä tuli sellainen. Aluksi hänkin oli nuori, ainakin omasta mielestään. 525 vuotta sen jälkeen, ollessani suomen kielen tuntiopettajana Oulaisissa ja tavatessamme suomen kielen opettaja kerhossa, kysyin, miten oli mahdollista, että ylipäänsä selvisin kieliopista, kun nyt vasta itse opettaessani olen sitä opiskellut, vastasi Anna: "Minä olin niin nuori silloin."

Annasta tuli Oulun lyseon suomen kielen vanhempi lehtori syksystä 1929. Siirryin silloin V:LLE. Siitä vuodesta en kyllä muista mitään Annaan liittyvää, mutta muistelen, että hänestä tuli opettajani, kun "tuplasin" sen V:n. Ainakin sen lukuvuoden ajalta muistan nähneeni vihossa paljon punaista...Voihan olla, että Annaa kiinnostivat lähinnä vain sellaiset kirjoittajat, joissa hän "näki jotain". Ehkä tämä ei ole vain stoori. Kun Annan erinomaisuutta ja erikoisuutta ovat kiitelleet maailmalle lähteneistä lähinnä sellaiset oppilaat kuin minun ikäluokasta Matti Hälli ja lähes 20 vuotta nuorempi Paavo Rintala, monelle muullekin kuin lyseolaisille on syntynyt mielikuva opettajasta, jolla oli kyky huomata, jos nuorena oli kirjailijan vikaa. Ja jos tuntui olevan, Anna otti oppilaan tavallaan erikoiskäsittelyyn. Se merkitsi sitä, että hän rohkaisi aloittelevaa kirjoittajaa. Taitavasti, ei tehden suurta numeroa, mutta kuitenkin. Oppilas ei silti ollut missään erikoisasemassa, häntä kuransseerattiin niin kuin muitakin. Poika vedettiin kuitenkin esiin tuntemattomuudesta panemalla hänet esim. lukemaan aineensa luokan edessä, vaikka siinä olisikin ollut joku "ämmä" liikaa. Saattoipa hän lukea kahdeksaslukokkalaiselle jonkun viidesluokkalaisen Pitkäkösken aineen, että näin...Jos sen Pitkäkösken kuuli, niin tunsikin varmaan olevansa jotakin.

VII:n luokan ensimmäisen romanttisen kotiaineet jälkeen - pitkä punainen miinus "vitosen" perässä vasemmasta laidasta oikeaan, aukeaman yli, satuin kirjoittamaan lähes kiitettävän, ja siitä lähtien kuuluin niihin, joita rohkaistiin. Oppilas yleensä innostuu rohkaisusta enemmän kuin...mitä eivät välttämättä kaikki opettajat oivalla.

Jollain tavalla peloittavahan Anna oli. Hän hallitsi alusta alkaen luokkansa. Hän tuntui huomaavan kaiken, minkä pojat ovat sanoneet johtuneen myös siitä, että hän karsasti ainakin toista silmäänsä. Tosiasia, minkä sille voi. Jos luuli, että Anna ei huomannut - näytti katsovan sillä hetkellä aivan toiseen suuntaan - erehtyi pahan kerran. Tarvittaessa hänellä oli karmeaa ääni. Jos hän nostatti pystyyn ja antoi kuulua, siinä kyllä paatuneinkin juippi tunki sydämensä valuvan polviin. Oli parasta olla hiljaa ja katsoa opettajaan. Mieleen ei ole jäänyt yhtä ainoata häiriöhetkeä., vaikka opettaja ei esiintynytkaan mahtavasti.

(Olen henkilökohtaisista syistä usein miettinyt, oliko Anna

oikeudenmukainen. Johtuu siitä, että tiedän saaneeni osakseni epäoikeudenmukaisen kohtelun koulusta lähtiessäni. Olin nimittäin lopulta luokkamme parhaita aineenkirjoittajia.

Ylioppilaskirjoituksenikin Anna lähetti kiitettävänä, vaikka se sitten laski. Muiden "ällät" kestivät. Kun vihdoinkin syksyllä sain todistukseni, oli siinä äidinkieli 7 ja kirjallisuus 6. Varsinkin edellinen loukkasi verisesti. Viimeisenä vuonna en ollut kirjoittanut yhtään alle 8. Takertelin kyllä kirjallisuudessa tentissä, niin että sitten tuli mieleen, että Anna oli luullut minun leuhkistuneen ja laiskistuneen ja halusi näyttää... Mutta vaikka kuinka halusin, se jäi kysymättä.

- Myöhemmin olen joskus ajatellut, että hänen suhtautumisensa "sivilissä" olisi osoittanut, että hän halusi hyvittää. Olin saanut toimittajan vakanssin Kaiussa heti syyskirjoitusten jälkeen -34. Anna kuului Kaiun avustajiin, arvosteli kirjoja.

Minä toimin posteljoonina. Silloin jo - muistelen - ja sitten joskus myöhemmin kiitteli mielestäni aiheettomastikin kirjoituksistani)

Anna oli niitä opettajia, joka kai säilyi opettajana ent. oppilaan elämässä loppuun saakka.

...Opettaja-oppilas -suhteesta tulee mieleen Matti Hällin tarina. Hällin - yo. 1933 hyvässä järjestyksessä yhden "tuplauksen" jälkeen - voinee sanoa ystäväystyneen Annan kanssa. Hän oli Annan ensimmäinen nimekäs kirjailija, kävi visiiteilläkin Annan luona Oulussa käydessään. Mutta mutta ... Matti oli onnitellut Annaa hänen (Tipalan) rehtoriksi nimittämisen jälkeen sähkösanomalla. Sen lähetettyään hänelle oli iskenyt mieleen kaamea epäily, että sanomassa mahtoi olla kielioppivirhe. Kapaisi takaisin tarkistamaan, ja töröttihän siellä yhdeksän pisteen virhe yhdessä ainoassa lauseessa. Kun hän soitti siitä ystävälleen annalle, Anna sanoi, ettei ollut huomannut, mutta sensijaan hän rapsutti Hälliä aika tavalla komitatiivin käytössä hänen uudessa kirjassaan, niin ankarasti, että Hällin piti lähteä ottamaan asiasta alkaen selvää, mikä se komitatiivi oikeastaan oli. Samassa yhteydessä ("Lyseolaislystiä") Hälli on kertonut, että hänelle kerran esiteltiin eräs rouvashenkilö, ei nimeltä, vaan siten, että "hän on Anna Leinosen luokkatoveri". Näin legendaarisen maineen voi joku opettaja saada !

Annasta on kaskuja vaikka kuinka paljon, mutta valitettavasti niitä on talletettu kovin vähän. Liekö poikien päissä, mutta ei painettuina. Veitikassa DL:n 110-vuotisjuhlavuodelta 1984 on tällainen: Sattuipa kerran, että ainevihkopinoa laukusta otettaessa putosivat lattialle arvoisan lehtorin villahousut. Pojat mulkoilivat kiusaantuneina, sillä tilanne oli hankala; Menipä auttamaan tai istui "ölävinä", Anna suuttuisi joka tapauksessa. Pojat valitsivat jälkimmäisen vaihtoehdon, ettei kunnianarvoisa opettaja olisi päässyt vakuuttamaan: "Minä kyllä vielä pidän huolen omista housuistani." Mutta vikaan meni. Anna huiteli housuillaan lähinnä istuvia korville ja rääkäisi: "Teistä moukista ei saa herrasmiehiä tekemälläkään!"

Puhuttelevampi kasku oli mielestäni Valon Terhossa 1960:

Anna: "Millainen on lause: 'Opettaja pitää oppilaasta'?"

Oppilas: "Irooninen."

Hyvin tunnusomainen on v:n 1951 penkinpainajaisajelusta muistiin merkitty reen perätaulun teksti: "Annan pelko on viisauden alku." - Anna ei kuulemma kuitenkaan pitänyt tästä viisaudenlajista. Tulee mieleen, oliko Annalla huumorintajua. Voisi ajatella niin, että hän oli pohjimmiltaan siinä määrin vanhakantaisen vakavamielinen, että ei hyväksynyt näin vapaamielistä vakavien asioiden muuntelua.

(Lyseolaislystiä s.82 kasku nykyisestä musiikkineuvos Aapeli Vuoristosta: "Olen unessa useasti, sinun kaduillasi koulutie", sanoi Vuoriston Aapeli, kun kahdeksan aikaan kouluun tuli. Anna puolestaan väitti, ettei hän tämän jälkeen voinut käyttää tätä Koskenniemen säeparia aineenotsikkona.)

Edellä olevasta on jo selvinnyt, että Anna oli hyvä opettaja, vaikka kaikki eivät hänestä pitäneetkään. (Tähän sopisi tuo edellä oleva "irooninen". Enkä tiedä, kuinka monesta hän piti, tunteitaan, kun ei näyttänyt.

Anna vaati hyvää sivistynyttä kieltä, niin kuin vaati myös sivistynyttä käytöstä. Samalla hän edellytti, että kasvatit kasvoivat mittojensa mukaan yhteiskunnan, isänmaan palvelukseen. Hän kuului siihen ikäluokkaan, joka oli valmistumassa elämäntehtävänsä jääkäriliikkeen syntymisen ja vaikuttamisen aikoina. Oli nuoren Ostrobotnian ylioppilaita. Hän tiesi jääkäriliikkeestä, vaikka ei ehkä olisi saanut tietää. Ja piti sitä tärkeänä. Hänen ystäväpiirinsä tavoitteena oli itsenäinen Suomi. Sen saavuttamisesta hän iloitsi ja suri tietysti veljessotaa, jonka kautta itsenäisyyteen oli kuljettava. Hän oli tietysti laillisen hallituksen ja järjestyksen puolella.

Puolustuslaitos vapaaehtoisine lottineen ja suojeluskuntalaisineen oli sydämen asia. Naisten oli osallistuttava, ja tätä panosta hän piti tärkeänä. (Muistuu mieleen, kuinka VIII:lla kirjoitimme aineen - osa ainakin - Suomen puolustusvalmiudesta/mahdollisuuksista. Varmasti luokkatoverini Jorma Salovaara, jonka ura kadettikouluun ja upseeriksi oli alusta alkaen selvä, kirjoitti hyvän aineen, parhaita kun olinkin. Minä sain kuitenkin kiitosta, koska olin muistanut lotat. Muutenhan tuleva kadetti oli varmasti parempi strategi.)

Annan toiminnasta talvisodan aikana en tiedä. Jatkosodan aikana hän otti virkavapaata ja lähti rintamalle puhelinlotaksi. Sodan jälkeen hän oli opettajana Niinisalon internaatissa, jossa rintamalta palanneet koululaiset pyrkivät korvaamaan menetettyä ja yleensä suorittivatkin yo.-tutkinnon. Anna määrättiin sinne opettajaksi, ja oli varmasti hyvä ratkaisu.

Kuten sanottu, kaikki eivät välttämättä pitäneet Annasta, mutta kunnioittivat kyllä. Ja pelkäsivät. (Tuon julisteen "Annan pelko..." kirjoittivat vuoden -51 kokelaat, ehkä Annan kaikkien aikojen paras yo.-luokka: 18 laudaturia 6 cum laudea) Vaikuttaa kyllä siltä kuin opettajamme suoruteen olisi liittynyt myös ikävä luonteenpiirre. Hän saattoi loukkaantua eikä ehkä pystynyt sen jälkeen olemaan oikeudenmukainen.

Anna Leinonen oli periaatteen ihminen. Minkä oli omaksunut, siinä pysyi. Kun hän jo yo:n oli saanut vastenmielisyyden professori Ståhlbergia kohtaan, koska Ståhlberg ei hyväksynyt jääkäriliikettä, hän ei koskaan leppynyt. Ei edes ent. presidenttimme 100-vuotismuistopäivänä. Vaikka hän kai silloin oli ex-rehtori, hän kielsi puhumasta sanaakaan Ståhlbergista koulun päivänavauksessa.

Anna L. oli johtajaluonne. Monet tietävät, että hän oli yksi niistä vahvoista naisista, jotka Oulun Lyseossa ainakin eräinä vuosina paljolti johtivat työtä - jopa rehtorina. Kun hän sitten Tyttölyseossa tuli valituksi rehtoriksi, hän - kuulemma - oli Rehtori issolla kirjaimella. Hän määräsi hän hallitsi. Kysyin hänen huomattavasti nuoremmalta opettajatoveriltaan; pelkäsivätkö oppilaat Annaa. Maisterimme vastasi, ettei hän tiennyt oppilaista, mutta opettajat pelkäsivät. Rehtori oli REHTORI. Hän ei esim tehnyt sinunkauppoja yhdenkään opettajatoverinsa kanssa, poikkeuksena vain pari aikaisempaa ystävätärtä.

Anna Leinonen osallistui paljoon muuhunkin kuin vain oman alansa työhön. Hän oli alusta alkaen pitkän aikaa kulttuurijulkaisu Kallion ensimmäisen neuvottelukunnan/toimitusneuvosto jäsen, ja olisi hänet kutsuttu Kallion päätoimittajaksi, mutta hän ei suostunut. Anna myös kirjoitti, mikäli sai aikansa riittämään. Kaiun aikaisia ei ole kirjattu, mutta Kalltiosta (bibliografia 1945-79, joskin vain kopio) on saatavissa luettelo. Jotain kertovat myös teokset, joista hän kirjoitti.

Harold J. Schelderupin Neuroosit ja neuroottinen luonne

Blaise Pascal'in Mietteitä

Edwin Arnoldin Aasian valo

Ulla Isakssonin Naisten talo

Lasse Nummen Maisema (jo 1949)

Martti Merenmaan Laulu Lähteestä (vielä 1966)

Matti Hällistä AL kirjoitti kalltioon kahdesti arvostellen myös Valkean kaupungin.

Ensimmäinen AL:n artikkeli kalltiossa oli 1949: Onko Kalevala vanhentunut. 1964 AL kirjoitti vetoavasti: Humanistinen osasto Oulun yliopistoon. Seuraavana vuonna oli otsikkona Kulttuurivandalismia ja viimeinen artikkeli keväällä 1966 (oli yhtä viitteellinen kuin em. Kalevalasta) Kianto ja Kainuu.

Kotiseutu - AL piti itseään sekä pohjoispohjalaisena että kainuulaisena - oli AL:n sydämen asioita. On siis ymmärrettävää, että hän heti 1945 kiinnostui ajatuksesta, että ryhdyttäisiin julkaisemaan Nuoren Pohjolan kulttuurikuvastinta, Kalltiota, ja antoi nimensä toimitusneuvostoon. Yrityksemme saada hänet päätoimittajaksi oli hänelle selvästi yllätys. Hän siis kieltäytyi, mutta antoi ilmeisesti arvoa luottamuksellemme. Hän oli jo viimeainitussa vaiheessa hyvin sairas. Kiiivas luonne ja ehdottomuutensa eivät suinkaan olleet mitään sydänlääkettä. Viimeisen elinvuotensa Anna kuitenkin toimituskunnan jäsenenä ja myös osallistuen ideoitsijana oli Kalltiota lähempänä kuin koskaan aikaisemmin. Hän oli aktiivinen loppuun saakka.

Koulussa oppilaiden kirjalliset harrastukset olivat, kuten monista yhteyksistä selviää, aivan erikoisesti AL:n sydämellä. Varmaan hän oli OL:n Valon Terhon ensimmäisten juhla-julkaisujen VT 50 ja VT 60 takana, mutta aivan erikoisesti 1952 ilmestyneen antologian Runon nuoruus/ OL:n kirjall.kerhon kaunokirjallinen julkaisu. Sen sisällysluettelosta voimme poimia kirjallisuuden ja tutkimuksen piirissä sittemmin elämäntyönsä tehneitä ja tekeviä.

Puhuttelevampi kasku oli mielestäni Valon Terhossa 1960:

Anna: "Millainen on lause: 'Opettaja pitää oppilaasta'?"

Oppilas: "Irooninen."

Hyvin tunnusomainen on v:n 1951 penkinpainajaisajelusta muistiin merkitty reen perätaulun teksti: "Annan pelko on viisauden alku." - Anna ei kuulemma kuitenkaan pitänyt tästä viisaudenlajista. Tulee mieleen, oliko Annalla huumorintajua. Voisi ajatella niin, että hän oli pohjimmiltaan siinä määrin vanhakantaisen vakavamielinen, että ei hyväksynyt näin vapaamielistä vakavien asioiden muuntelua.

(Lyseolaislystiä s.82 kasku nykyisestä musiikkineuvos Aapeli Vuoristosta: "Olen unessa useasti, sinun kaduillasi koulutie", sanoi Vuoriston Aapeli, kun kahdeksan aikaan kouluun tuli. Anna puolestaan väitti, ettei hän tämän jälkeen voinut käyttää tätä Koskeniemen säeparia aineenotsikkona.)

Edellä olevasta on jo selvinnyt, että Anna oli hyvä opettaja, vaikka kaikki eivät hänestä pitäneetkään. (Tähän sopisi tuo edellä oleva "irooninen". Enkä tiedä, kuinka monesta hän piti, tunteitaan, kun ei näyttänyt.

Anna vaati hyvää sivistynyttä kieltä, niin kuin vaati myös sivistynyttä käytöstä. Samalla hän edellytti, että kasvatit kasvoivat mittojensa mukaan yhteiskunnan, isänmaan palvelukseen. Hän kuului siihen ikäluokkaan, joka oli valmistumassa elämäntehtävänsä jääkäriliikkeen syntymisen ja vaikuttamisen aikoina. Oli nuoren Ostrobotnian ylioppilaita. Hän tiesi jääkäriliikkeestä, vaikka ei ehkä olisi saanut tietää. Ja piti sitä tärkeänä. Hänen ystäväpiirinsä tavoitteena oli itsenäinen Suomi. Sen saavuttamisesta hän iloitsi ja suri tietysti veljessotaa, jonka kautta itsenäisyyteen oli kuljettava. Hän oli tietysti laillisen hallituksen ja järjestyksen puolella.

Puolustuslaitos vapaaehtoisine lottineen ja suojeluskuntalaisineen oli sydämen asia. Naisten oli osallistuttava, ja tätä panosta hän piti tärkeänä. (Muistuu mieleen, kuinka VIII:lla kirjoitimme aineen - osa ainakin - Suomen puolustusvalmiudesta/mahdollisuuksista. Varmasti luokkatoverini Jorma Salovaara, jonka ura kadettikouluun ja upseeriksi oli alusta alkaen selvä, kirjoitti hyvän aineen, parhaita kun oli-kin. Minä sain kuitenkin kiitosta, koska olin muistanut lotat. Muutenhan tuleva kadetti oli varmasti parempi strategi.)

Annan toiminnasta talvisodan aikana en tiedä. Jatkosodan aikana hän otti virkavapaata ja lähti rintamalle puhelilotaksi. Sodan jälkeen hän oli opettajana Niinisalon internaatissa, jossa rintamalta palanneet koululaiset pyrkivät korvaamaan menetettyä ja yleensä suorittivatkin yo.-tutkinnon. Anna määrättiin sinne opettajaksi, ja oli varmasti hyvä ratkaisu.

Kuten sanottu, kaikki eivät välttämättä pitäneet Annasta, mutta kunioittivat kyllä. Ja pelkäsivät. (Tuon julisteen "Annan pelko..." kirjoittivat vuoden -51 kokelaat, ehkä Annan kaikkien aikojen paras yo.-luokka: 18 laudaturia 6 cum laudea) Vaikuttaa kyllä siltä kuin opettajamme suoruuteen olisi liittynyt myös ikävä luonteenpiirre. Hän saattoi loukkaantua eikä ehkä pystynyt sen jälkeen olemaan oikeudenmukainen.

Anna Leinonen oli periaatteen ihminen. Minkä oli omaksunut, siinä pysyi. Kun hän jo yo:n oli saanut vastenmielisyyden professori Ståhlbergia kohtaan, koska Ståhlberg ei hyväksynyt jääkäriliikettä, hän ei koskaan leppynyt. Ei edes ent. presidenttimme 100-vuotismuistopäivänä. Vaikka hän kai silloin oli ex-rehtori, hän kielsi puhumasta sanaakaan Ståhlbergista koulun päivänavauksessa.

Anna L. oli johtajaluonne. Monet tietävät, että hän oli yksi niistä vahvoista naisista, jotka Oulun Lyseossa ainakin eräinä vuosina paljolti johtivat työtä - jopa rehtorina. Kun hän sitten Tyttölyseossa tuli valituksi rehtoriksi, hän - kuulemma - oli Rehtori issolla kirjaimella. Hän määräsi hän hallitsi. Kysyin hänen huomattavasti nuoremmalta opettajatoveriltaan; pelkäsivätkö oppilaat Annaa. Maisterimme vastasi, ettei hän tiennyt oppilaista, mutta opettajat pelkäsivät. Rehtori oli REHTORI. Hän ei esim tehnyt sinun-kauppoja yhdenkään opettajatoverinsa kanssa, poikkeuksena vain pari aikaisempaa ystävätärtä.

Anna Leinonen osallistui paljoon muuhunkin kuin vain oman alansa työhön. Hän oli alusta alkaen pitkän aikaa kulttuurijulkaisu Kallion ensimmäisen neuvottelukunnan/toimitusneuvosto jäsen, ja olisi hänet kutsuttu Kallion päätoimittajaksi, mutta hän ei suostunut. Anna myös kirjoitti, mikäli sai aikansa riittämään. Kaiun aikaisia ei ole kirjattu, mutta Kalliota (bibliografia 1945-79, joskin vain kopio) on saatavissa luettelo. Jotain kertovat myös teokset, joista hän kirjoitti.

Harold J. Schelderupin Neuroosit ja neuroottinen luonne

Blaise Pascal'in Mietteitä

Edwin Arnoldin Aasian valo

Ulla Isakssonin Naisten talo

Lasse Nummen Maisema (jo 1949)

Martti Merenmaan Laulu Lähteestä (vielä 1966)

Matti Hällistä AL kirjoitti Kallioon kahdesti arvostellen myös Valkean kaupungin.

Ensimmäinen AL:n artikkeli Kalliossa oli 1949: Onko Kalevala vanhentunut. 1964 AL kirjoitti vetoavasti: Humanistinen osasto Oulun yliopistoon. Seuraavana vuonna oli otsikkona Kulttuurivandalismia ja viimeinen artikkeli keväällä 1966 (oli yhtä viitteellinen kuin em. Kalevalasta) Kianto ja Kainuu.

Kotiseutu - AL piti itseään sekä pohjoispohjalaisena että kainuulaisena - oli AL:n sydämen asioita. On siis ymmärrettävää, että hän heti 1945 kiinnostui ajatuksesta, että ryhdyttäisiin julkaisemaan Nuoren Pohjolan kulttuurikuvastinta, Kalliota, ja antoi nimensä toimitusneuvostoon. Yrityksemme saada hänet päätoimittajaksi oli hänelle selvästi yllätys. Hän siis kieltäytyi, mutta antoi ilmeisesti arvoa luottamuksellemme. Hän oli jo viimeainitussa vaiheessa hyvin sairas. Kiiwas luonne ja ehdottomuutensa eivät suinkaan olleet mitään sydänlääkettä. Viimeisen elinvuotensa Anna kuitenkin toimituskunnan jäsenenä ja myös osallistuen ideoitsijana oli Kalliota lähempänä kuin koskaan aikaisemmin. Hän oli aktiivinen loppuun saakka.

Koulussa oppilaiden kirjalliset harrastukset olivat, kuten monista yhteyksistä selviää, aivan erikoisesti AL:n sydämellä. Varmaan hän oli OL:n Valon Terhon ensimmäisten juhla-julkaisujen VT 50 ja VT 60 takana, mutta aivan erikoisesti 1952 ilmestyneen antologian Runon nuoruus/ OL:n kirjall.kerhon kaunokirjallinen julkaisu. Sen sisällysluettelosta voimme poimia kirjallisuuden ja tutkimuksen piirissä sittemmin elämäntyönsä tehneitä ja tekeviä.

Rehtori

Anna Leinonen

Kaltion toimituskuntaan

seuraavasta numerosta alkaen. Anna Leinonen on jo aikaisemmin kuulunut monin tavoin Kaltion piiriin, mm. lehden ensimmäiseen toimitusneuvostoon 1945—. Myös kirjoituksillaan hän on avustanut Kaltiota. Vaativa opettajan työ on kuitenkin vienyt tähän asti pääosan hänen aikaansa, niin että hän vasta nyt, eläkkeelle siirryttyään, voi enemmän suunnata voimansa muuhunkin kutsumustyöhönsä, joka on: olla

hyödyksi ennen kaikkea kotiseudulle, Pohjois-Suomelle.

Anna Leinonen on syntynyt Säräisniemellä, kirjoittanut ylioppilaaksi Oulussa ja valmistunut fil. kandidaatiksi Helsingin yliopistosta aineinaan suomen kieli ja kirjallisuus, pohjoismaiden historia ja kansantalous. Hän oli 1920-luvulla oppikoulunopettajana Kauhavalalla ja Viipurissa. Oulun lyseon suomen kielen vanhemman lehtorin vaativaa virkaa hän hoiti 1929—53, jolloin siirtyi Oulun tyttölyseoon. Täällä hän oli rehtorina 1959—64 ja toimi vielä tuntiopettajana lv. 1964—65. Sota-aikana Anna Leinonen palveli puhelinlottana rintamalla. Valtion sisäoppilaitoksen, Niinisalon internatin, suomen lehtorina hän toimi 1945—47, Oulun normaalilyseon äidinkielen va. yliopettajana lv. 1961—62 ja luennoi kirjallisuudesta ja opetti äidinkielen kielioppia ja ja ainekirjoitusta Oulun kesäyliopiston eri kursseilla.

Yhteiskunnallisia luottamustoimia: Oulun kaupunginvaltuuston jäsen 1937—46 ja 1957—; kirjastolautakunnan jäsen 1935—40 ja 1952—; Äidinkielen opettajien kerhon perustaja ja pj. —1964, jäsen nykyisin; Oulun lyseon kirjallisuuskerhon kuraattori; Oulun teiniyhdistyksen kuraattori 1951—52.

Nuorten harrastuksista Anna Leinonen on aina ollut kiinnostunut. Moni oppilas on saanut häneltä tukea myös kouluaikinsa jälkeen, elämäntehtävänsä valmistuessaan ja myös sitä suorittaessaan. — V. 1952 hän toimitti oppilaittensa kanssa Runon nuoruusteoksen.

SUKUVIIRI

Leinosten sukuviiri on erinomainen lahja syntymäpäivillä, vierailuilla ja vaikkapa joululahjana. Kuvassa seuran esimies Tatu Leinonen ojentaa viirin SAE:n presidentti John M. Leinoselle hänen vieraillessaan Suomessa toukokuussa 1995. Viiriä voi ostaa sukuseuran hallituksen jäseniltä 100 mk:n hintaan.

Leinosten sukuseura huomattu tiedostusvälineissä.

Joensuun sukukokouksemme oli näkyvästi ja pitkästi esillä TV-1:n pääuutislähetyksessä 6.8.1995 klo 20,30. Asiaan hyvin paneutuneena toimittajana oli Kristiina Markkanan.

JOUSIMETSÄSTYKSEN PERINTEET NÄKYVÄT VAAKUNOISSA...

Savon vaakuna

ja muodostivat jääkauden jälkeisinä aikoina kulkuväyliä ihmisille, jotka alkoivat saapua maamme kamaralle.

Tutkittaessa Suomen läänien kaupunkien ja kuntien vaakunoita, voimme todeta, että kahdeksassatoista vaakunassa esiintyy jousi, nuoli, nuolen sulitus tai metsästysjousi ja nuoli. Nämä vaakunat kertovat heraldisin kuvin paikallisesta eräperinteestä, joka näin vaakunassa on haluttu säilyttää muistona tuleville sukupolville.

Verrattaessa Suomen kartalla paikkakuntia, joilla on vaakunoissaan tämä jousiaiheinen kuva, voimme todeta niiden asettuvan vanhoille kivikautisille maa-alueille, jotka olivat vapaana vedestä noin 6800-5800 vuotta sitten

Jo kivikautiset asukkaat käyttivät jouta ja nuolta jopa suurriistankin metsästykseen, mutta todennäköistä on, että suomalaisen ns koontajousen toivat mukanaan Obin ugrilaisilta alueilta vaeltaneet esi-isämme. Metsästettävää riistaa esiintyi runsaasti ja kaikki yhteisön jäsenet osallistuivat ylläpitoon.

Piispa Olaus Magnus Goth kuvailee kirjassaan Pohjoisten kansojen Historiaa, suomalaisten ja lappalaisten kykyä ampua jousella 1550 luvun tienoilla: "Jopa naiset ja lapset osasivat ampua jousella ja nuolella pitkiäkin matkoja".

Metsästäjän aseistukseen kuului tuolloin yleisimmin kaksi asetta käsijousi ja heittokeihäs. Jousella saatiin amuttua koirien pysäyttämät peurat pitemmältäkin matkalta ja keihäällä lopetettiin saalis. Joskus keihäällä oteltiin jopa ärsytettyä karhuakin vastaan.

Vanha suomalainen sananlasku kertoo: "mies se, joka jäkkärän jännittää". Näin määriteltiin metsästysikäiset miehet, jotka kykenivät jännittämään jäykän metsästysjousen jänteeseensä. Eipä siis ihme, että "jouta" käytettiin eräänä vanhimpana verotusterminä.

Ruijan asukkaiden verosopimuksessa, jonka Norjan kuningas ja Novgorodin ruhtinas tekivät vuonna 1251, erityinen jousivero

VEROHALLITUS

SKATTESTYRELSEN

maksettiin sen mukaan, kuinka monta metsästysikäistä miestä talossa oli. Tätä perinteistä verotapaa kuvaa Suomen verohallituksen leimassa olevat kaksi ristikkäistä leveäsulkaista metsästysnuolta.

Käsijousen historia kantautuu 20 000 vuoden taakse ehkäpä kauemmaksikin. Suomen sukuisten kansojen käyttämät käsijouset olivat jo pitkälle kehittyneitä yhdistettyjä eli koontijoussia. Tästä kertoo

mm Kalevalan Joukahaisen jousta kuvaile runo: "Iske nyt koivuinen sakara, petäjäinen selkä lyeös,"

Kalevala kuvailee myös käsijousen jänteeseen asettamista: "Vasten polvea vasenta, alta jalan oikeansa".

Varsijousi tuli Suomessa käyttöön vasta 1300 luvulla ja sen käyttö sisämaassa kesti aina 1700 luvulle asti. Tämä uusi kallisarvoinen rautakaarella varustettu ase ei kuitenkaan syrjäyttänyt käsijousta, joka tehokkaasti nopeutensa ja tehokkaan ampumaetäisyytensä takia puolusti paikkaansa jokapäiväisessä käytössä. Vasta ruutiaseet syrjäyttivät jousen.

Seppo Räisänen

Lähde: Joutsan Seutu lehti.

Taiteilija Paavo Leinosen piirustuksia saatavana.

Joensuun sukukokouksen aikaan oli kaupungin kirjastoon järjestetty näyttely, joka kattoi Paavo Leinosen taiteilijakehitystä ja töitä useamman kymmenen vuoden ajalta.

Taiteilija tytär Inkeri Eerikäinen ilmoitti, että jos joku sukulainen on kiinnostunut Paavo Leinosen piirustuksista, niin hänellä olisi niitä myytävänä.

Yhteyden Inkeri Eerikäiseen saa puhelimitse 955 450 703 tai osoitteella: Hovintie 55 52100 Anttola.

Kalevi Sorsa

Muistikuvia, mielikuvia

kuin kuuntelisi vanhan piplian luentaa. Ja sen takia se kuulostaa niin mainiolta, kaikkine krumeluureineen ja monipolvisuuksineen juhlalliseltakin kuin Alastalon salissa ikään. Mutta asia on tietysti toisin päin: vanhojen raamatunkäännösten kieli otettiin pääasiassa Varsinais-Suomen murteesta ja sen takia tuo puheenparsi on mielessämme saanut raamatullisen sävyn.

Olen elämäni vaiheissa Manua paljon kuunnellut - lumoutuneena mm. edellä mainitusta syystä. Kirjasaan hän kirjoittaa: »Minulla on säilynyt rakkaus dialogiin ja pyrkimys välttää monologeja.» Tuota tuota. Kyllä se rakkaus varmaan tosi on, mutta platoninen luonteeltaan; ja sille pyrkimykselle taas on käynyt samoin kuin monelle muullekin hyvälle pyrkimykselle - se ei ole löytänyt tietä toteutua. Silti nämä manulogit monet sekavat dialogit voittavat!

Sukumme jäsenen Kalevi Sorsan vasta ilmestyneen kirjan kansisivua.

#####

UNIKON EMÄNTÄ

Näin kuvaa itseään Maija-Liisa Jäppinen os Leinonen Imatralta ja kertoo: Minun "huumeeni" on Unikko-keräily, kortit, astiat ym. Tonttimmekin nimi on Unikko. Eli siitä keräilyvillitys on saanut alkunsa.

Sukumme keskuudesta varmaan löytyy Maija-Liisalle keräilyesineitä. Niitä voi lähettää hänelle osoitteella: Karpuksenkatu 1. 55910 Imatra.

LEINOSSEN SUKUSEURAN OSOITTEITA.

HALLITUS

Esimies: Tatu Leinonen Matemaatikok. 6 90570 Oulu.
puh 981- 554 6665 fax 981-553 2026

Varaesimies: Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 Kestilä
puh 985- 812 2110

Jäsenet: Pekka Honka, Lattapojantie 8 90650 Oulu
puh 981-530 3424.

Jorma Leinonen Kiehimäntie 7 88300 Paltamo
puh 986-87 1315

Merja Kääriäinen, Hindriikanpolku 4 01900
Nurmijärvi puh 90-208 387.

Juhani Leinonen, Hauenkalliontie 6 A 02170 Espoo
puh 90-452 4272.

Tapio Leinonen, Haajaistentie 650 74590 Kurenpolvi
puh 977-40 125. t. puh/fax 977-164 64

Marja-Liisa Kontkanen Kymenmaankatu 4 as 1. 04400
Järvenpää puh 90-291 9335.

Tauno Leinonen, Vainiontie 26 91500 Muhos
puh 981-533 2362

Eila Räisänen, Niemeläntie 182 52551 Hirvensalmi
puh 955-416 886.

Matti Leinonen Oritie 3 C 29 01200 Vantaa
puh/fax 90-876 6098.

TOIMIHENKILÖITÄ

Sihteeri:Marja-Liisa Kontkanen Kymenmaank. 4 as 1.
04400 Järvenpää puh 90-291 9335.

Arkistonhoitaja: Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 Kestilä
puh 985-812 2110.

Taloudenhoitaja: Antero Leinonen, Revontie 1 90830
Haukipudas puh: työ 981-547 2094 k.981-540 2735

Tilintarkastajat: Kirsti Orvokki Tuulos Oulu.
ja Tauno Leinonen Nurmes.

Varatilintarkastajat: Paavo Blomqvist Paltaniemi ja
Hannu Leinonen Oulu.

SUKULEHDEN TOIMITUS

Työryhmä: Eila ja Seppo Räisänen, Kaivoskuja 10 02730
Espoo puh 90-846 487, fax 90-852 1470 sekä Juha-
ni Leinonen, Hauenkalliontie 6 A 02170 Espoo
puh 90-452 4272

Avustajat: Kaikki Leinosen suvun jäsenet.

Etusivun teksti: Raili Salo Oulu.

LEHDEN TARKOITUS

Seuran sääntöjen 3 kohdan mukaisesti toimia yhdys-
siteenä suvun jäsenten välillä julkaisemalla kir-
joituksia, kuvia ja tietoja suvun historiasta ja
nykyisyydestä.

SUKUSEURAN PANKKIYHTEYS

SYP/ Haukipudas tili no 232118 - 2343.

LEHDEN PAINOSMAARA

600 kpl. Yhdeksäs vuosikerta. ISSN 0786 - 2679.